

Foretræde for Folketingets skatteudvalg

onsdag den 22. august 2012, kl. 10.30

Ligningslovens § 33 A (ingeniørregelen)

i Asien fremstilles de fleste større skibe, og mange danske maritime produktionsvirksomheder lader en del af deres produkter fremstille der, men har bevaret produktudvikling og kernekompetencer i Danmark. En del af den produktudvikling der sker, er baseret på erfaringer som rejsende montører kan tage med tilbage, og der sker en sund vekselvirkning mellem udsendte medarbejdere, der er nær på kunderne, og produktions- og udviklingsafdelingerne i Danmark. Danskudviklede produkter kan installeres på asiatiske værfter, men er der ingen udsendte med fra Danmark, vil produktionen i Danmark ikke få gavn af de erfaringer der gøres under installationen.

Danske videns virksomheder på det maritime område har også behov for at kunne udsende medarbejdere til de steder hvor skibene er. Netop på grund af den maritime industris globale karakter kan disse virksomheder betjene kunder i hele verden fra Danmark, hvis rammevilkårene ikke forhindrer det.

En ændring af ingeniørregelen til et fradrag for faktisk betalt skat til udlandet vil betyde at det bliver svært at overtale danske skatteydere til at tage til udlandet.

Skatten bliver ikke bare større. Andre landes bureaukratier vil ikke altid 100 % ønske at tilpasse sig danske krav til bevis. Risikoen for at der ikke kan tilvejebringes tilstrækkelig bevis for udgifter til skat, hviler på den danske lønmodtager. Virksomheden bliver derfor nødt til at betale en merpris.

Forslagets virkning bliver ikke at arbejdet udføres ganske som før, men nu blot med en øget skatteindtægt for Danmark. Virkningen bliver at det bliver dyrere at udsende en dansker, og mange maritime virksomheder der også er etableret i udlandet, vil i stedet vælge at udsende en udlænding fra et andet land. Den viden der er nødvendig og den erfaring der indhøstes, vil så høre hjemme i udlandet.

Staben af teknikere i Danmark vil kunne reduceres, men det væsentligste er ikke den mistede skatteindtægt fra de personer der fratræder de danske job, men den overflytning af fokus for danske virksomheder til udlandet, som følger af at service ikke længere sker fra Danmark.

Foretræde for Folketingets skatteudvalg

onsdag den 22. august 2012, kl. 10.30

Kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 3, (arbejdsudleje)

Der er foreslået en ny tekst (understreget), hvor der er skattepligt til Danmark for den der:

”3) Erhverver indkomst i form af vederlag for personligt arbejde i forbindelse med at være stillet til rådighed for at udføre arbejde for en virksomhed her i landet, når arbejdet udgør en integreret del af virksomheden. Det er uden betydning for skattepligten, hvilken form vederlaget udbetales i.”

I Regeringens oplæg beskrives dette som et forslag om ”at skærpe beskatningen af arbejdsudleje svarende til OECD’s definitioner af arbejdsudleje”.

Hidtil er afgørelsen af, om en arbejdstager skal anses for udlejet (eller om arbejdet er en entreprise udført af den udenlandske virksomhed), truffet ud fra en samlet bedømmelse, hvor der især lægges vægt på:

- Hvem der har den overordnede ledelse af arbejdet,
- Hvem der har ansvar for arbejdspladsen,
- Om betaling beregnes efter faktisk anvendt arbejdstid,
- Hvem der stiller arbejdsredskaber og materiel stilles til rådighed
- Hvem der vælger antallet af arbejdstagere og deres kvalifikationer.

Lovforslaget gør det klart, at den nye regel skal være, at skattepligten alene bestemmes af om ”arbejdet udgør en integreret del af virksomheden”. Under hensyn til den danske domspraksis i sager om arbejdsudleje og entreprise og SKATs egen praksis på området, kan man ikke grundlæggende retstilstanden på denne måde uden at ændre loven, men den foreslåede ændring er ikke en klar angivelse af hvad stramningen går ud på. Det ligner en tilføjelse af et yderligere kriterium, men det skal jo være en udelukkelse af de hidtil brugte kriterier.

For værfter udgør stramningen et særligt alvorligt problem. SKAT vil næppe acceptere, at kun projektledelse er ”en integreret del af virksomheden” for værfter, men det er faktisk kun projektledelsen der ikke kan (og bliver) overladt til underleverandører. Tidligere havde værfter både møbelsnedkere og elektrikere ansat, men i dag er det almindeligt at selv skibskroget leveres fra en underleverandør. Sammensætningen af underleverandører er en konkurrenceparameter, og brugen af både faste og skiftende underleverandører er nødvendig for at kunne leve op til markedets krav. Det er ikke hensigtsmæssigt, hvis produktionen skal tilrettelægges i skattelovgivning. I en globaliseret produktionskæde er der ikke en nem måde at fastlægge hvad der er en integreret del af virksomheden. Vi må frygte at enhver underleverandør der indebærer at en underleverandør arbejder på selve skibet, efter den foreslåede nye regel vil pålægge værftet ansvar for at der betale dansk indkomstskat.

Den ændring, der her er foreslået i Kildeskatteloven, kan ikke formodes at blive fulgt af andre OECD lande. OECD’s vejledning indeholder stadig alle de kriterier, som hidtil er brugt i Danmark.

Allerede i dag giver uens skatteregler problemer. Med en ny stramning bliver der endnu mere brug for dobbeltbeskatningsaftalerne, men indtil der skabes klarhed over hvordan sammenfaldet mellem landenes regler skal håndteres, bliver det virksomheder, der har internationale kunder og international arbejdsdeling, der er sorteper, og som må bære en økonomisk risiko og miste konkurrenceevne. Det er erfaringen at ingen skattemyndigheder har travlt med at finde løsninger der tilgodeser virksomhedernes behov for arbejdsdeling.